

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Стара Загора, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20265500500126 по описа за 2026 година

Производството е на осн.чл.435, ал.2, т.1 и сл. от ГПК

Образувано е по жалба вх.№ 912/23.01.2026г. от И. С. Ж. от с.П., *** - длъжник по изп.д.№ 394/2025г. по описа на ЧСИ И.Б. против отказ ѝ да присъедини за събиране направените от него, като длъжник разноски, обективирани в Съобщение с изх.№ 826/22.01.2026г. В жалбата се твърди, че били налице всички предпоставки за уважаване на направеното искане за присъждане на разноски в полза на длъжника. Съгласно чл.79, ал.1, т.1 от ГПК разноските били за сметка на длъжника, освен в случаите когато делото се прекрати съгласно чл.433 от ГПК, освен при плащане, извършено в самото производство. Направените в изпълнителното производство разноски се подчиняват на общия режим на отговорността за разноски в процеса. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени отказ на ЧСИ Б. да присъедини за събиране сторените от него по изп.дело, обективирани в Съобщение изх.№ 826/22.01.2026г., като неправилен и незаконосъобразен.

Взискателят ОДМВР - гр.П. изпраща писмен Отговор вх.№ 3136/11.02.2026г., с който оспорва изцяло жалбата от фактическа и правна страна, и моли да бъде отхвърлена, със законните последици от това.

Постъпили са писмени Мотиви по реда на чл. 436, ал. 3 от ГПК от страна на ЧСИ И.Б., която счита жалбата за неоснователна и недоказана, и моли същата да не бъде уважавана.

Съдът след като прецени доказателствата по делото, възраженията на страните и приложимото по казуса материално и процесуално, право намира за установено следното:

Производството е образувано въз основа на Молба вх.№ 36540/15.12.2005г. на ОД на МВР - П., в която била посочена банкова сметка на вискателя за превод на постъпилите по делото суми, присъдени с изпълнителен лист № 275/11.11.2025г. по АНД 213/2024г. на РС - Асеновград. След изготвени справки, до длъжника била изготвена и изпратена ПДИ с Изх. № 37380/15.12.2025г. чрез „Български пощи“ ЕАД, получена от брат му С. Ж. на 19.12.2025г.

На 06.01.2026г., по делото постъпила Молба вх.№ 120/06.01.2026г. от пълномощника на длъжника, с разпечатка за детайли от транзакция в банката ОББ- АД.

След констатиране на различие в банковите сметки по молбата за образуване и представената от длъжник разпечатка, с Молба вх.№ 120/06.01.2026г. била изпратена за становище на вискателя.

Постъпил писмен Отговор вх. № 259/12.01.2026г., че сумата от 160 лв. не била преведена и постъпила по сметката на вискателя ОД на МВР - гр.П., респективно длъжникът бил уведомен с нарочно съобщение, че ЧСИ отказва прекратяване на висящото му изпълнително производство.

На 14.01.2026г. постъпва втора Молба от длъжника, с подробни обяснения относно банковата сметка, и след препращането ѝ за становище на вискателя, на 16.01.2026г. постъпва ново Становище от вискателя, с което уведомява ЧСИ, че след повторна проверка счита, че дължимата сума от 160 лв. е постъпила в МВР на 28.11.2024г.

С Молба вх.№ 844/22.01.2026г. длъжникът И. С. Ж. претендира ЧСИ да приеме за събиране разноски от 200 евро, като сторени от него в качеството му на длъжника в изпълнителното производство, като се мотивира с практика на настоящия ОС- Ст.Загора.

Със Съобщение изх.№ 826/22.01.2026г. ЧСИ Б. отказва да присъди разноски от 200 евро, тъй като счита, че разноските по изпълнителното производство се събирали единствено от длъжника, не и от вискателя, понеже присъждането на разноските на длъжника не влизало в компетентността на съдебния изпълнител /ЧСИ/.

Съдът счита, че жалбата е основателна и доказана, тъй като съгласно чл.79, ал. 1 от ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати съгласно чл.433 от ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда. Следователно разноски са дължими на жалбоподателя-длъжник предвид правилото на чл.79, ал.1, т.1 от ГПК, възлагащо му всички разноски по изпълнението, освен тези, сторени в рамките на 2 бр. изрично упоменати от закона изключения. Едното от тях е прекратяването на делото по чл.433 от ГПК, но не поради плащане след завеждането му. Следователно думи длъжникът не понася само разноските на вискателя /инициатор на изп.процес/, който не е следвало да бъде завеждан, но има право да възстанови собствените си такива в пълен обем. В подкрепа на това е и общата за

гражданското съдопроизводство /т.е. и за института на принудителното изпълнение/ норма на чл.78, ал.4 от ГПК, предвиждаща, че ответникът има право на разноските си и при прекратяването на делото. Още повече, че специално правило за изпълнителното производство, дерогиращо общото в такива случаи, ГПК не съдържа. Изпълнителният процес представлява продължение на исковия процес, поради което в нормата на чл.79 от ГПК /намираща се в общата част на ГПК/ е уреден въпроса с разноските, извършени в изпълнителния процес. По аргумент от противното от разпоредбата на чл.79, ал.1, т.1 от ГПК при прекратяване на изпълнението по чл.433 от ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на вискателя и изхождайки от тази норма следва и въпроса за възникване на права за длъжника да иска насрещно от вискателя за заплащане на разноски направени от длъжника при прекратено производство.

В настоящия случай изпълнителното дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.1 от ГПК, поради което разноските по изпълнението не са за сметка на длъжницата, а на вискателя, което означава, че същият дължи и разноските на длъжника в изпълнителното производство. Налице са доказателства за направени разноски за платено от длъжника адвокатско възнаграждение в размер на 200 евро, като разноските за адвокатско възнаграждение са реално направени, както и са своевременно и надлежно поискани от страна на длъжника. В тази насока въззивният съд приема, че са налице законовите предпоставки по чл.78, ал.4 във вр. с чл.79, ал.1, т.1, пр.1 от ГПК, поради което и на жалбоподателя /длъжник/ И. Ж. се следват направените от него по изпълнителното дело разноски за платено адвокатско възнаграждение. В тази връзка ЧСИ няма да присъжда разноските, а ще ги събере така, както събира и разноските на вискателя в изпълнителното производство.

Следователно и предвид гореизложените мотиви обжалваното Постановление следва да бъде отменено, като делото се върне образно на ЧСИ за събиране на разноските на длъжника в размер на 200 евро за заплатен адв.хонорар в изп.процес.

Решението е окончателно и не подлежи на по-нататъшно обжалване пред по-горен съд.

Ето защо воден от гореизложеното и на осн. чл.433, ал.1, т.1, чл.78, ал.4 във вр. с чл.79, ал.1, т.1, пр.1 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в Съобщение изх.№ 826/22.01.2026г. по изп.д.№ 202586990400394 на ЧСИ И.Б. – Стара Загора, с което е отказано на длъжника по делото събирането в производството на сумата от **200 евро** за платеното от него адвокатско възнаграждение преди прекратяване на изпълнителното дело на осн. чл.433, ал.1, т.3 от ГПК, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ВРЪЩА делото на ЧСИ И.Б. с район на действие ОС – Стара Загора за събиране и изплащане на разноските по изп.дело № 202586990400394 за платено адвокатско възнаграждение в размер на 200 евро в полза на длъжника И. С. Ж., ЕГН ***** от с.П., ***, длъжими от вискателя ОД на МВР – П., гр.П., ***.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____